

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

7. november 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – samarbejde på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 655/2014 – europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – artikel 5, litra a) – procedure for udstedelse – artikel 4, nr. 8)-10) – begreberne »retsafgørelse«, »retsforlig« og »officielt bekræftet dokument« – national kendelse om betalingspåbud, der kan gøres indsigelse imod – artikel 18, stk. 1 – frister – artikel 45 – ekstraordinære omstændigheder – begreb«

I sag C-555/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien) ved afgørelse af 16. august 2018, indgået til Domstolen den 30. august 2018, i sagen

K.H.K.

mod

B.A.C.,

E.E.K.,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Safjan, og dommerne L. Bay Larsen og C. Toader (refererende dommer),

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Europa-Kommissionen ved I. Zaloguin, M. Wilderspin, M. Heller og C. Georgieva-Kecsma, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. juli 2019,

afsagt følgende

* Processprog: bulgarsk.

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område (EUT 2014, L 189, s. 59).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem K.H.K. på den ene side og B.A.C. og E.E.K. (herefter samlet »debitorerne«) på den anden side vedrørende tvangsinddrivelse – bl.a. gennem en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender – foretaget af K.H.K. af en fordring, som denne hævder at have over for B.A.C. og E.E.K.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Følgende fremgår af 5., 13., 14. og 37. betragtning til forordning nr. 655/2014:
 - »(5) Der findes nationale procedurer for opnåelse af sikringsforanstaltninger som f.eks. kontosikringskendelser i alle medlemsstater, men der er stor forskel på, hvilke betingelser der gælder for iværksættelse af disse foranstaltninger, og hvor effektivt de gennemføres. Hertil kommer, at det kan vise sig besværligt at iværksætte sikringsforanstaltninger i sager med grænseoverskridende virkninger, især hvis kreditor ønsker at sikre flere konti i forskellige medlemsstater. Det forekommer derfor nødvendigt og hensigtsmæssigt at vedtage et bindende og umiddelbart gældende EU-retsinstrument, der indfører en ny EU-procedure i grænseoverskridende tilfælde, som gør det muligt effektivt og hurtigt at sikre midler på bankkonti.
- [...]
- (13) For at sikre en tæt forbindelse mellem proceduren for kontosikringskendelsen og hovedsagen bør den internationale kompetence til at udstede kendelsen ligge hos retterne i den medlemsstat, hvis retter har kompetence med hensyn til at afgøre realitetsspørgsmålet. Med henblik på denne forordning bør begrebet hovedsag omfatte enhver sag, der har til formål at opnå et fuldbyrdelsesgrundlag for det underliggende krav, og vil eksempelvis omfatte hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav og den franske »procédure de référé«. Hvis debitor er en forbruger med bopæl i en medlemsstat, ligger kompetencen til at udstede kendelsen udelukkende hos retterne i den pågældende medlemsstat.
- (14) Betingelserne for udstedelse af en kontosikringskendelse bør sikre en passende balance mellem kreditors interesse i at opnå en kendelse og debtors interesse i at forhindre misbrug af kendelsen.
- [...]
- [...]
- (37) For at sikre, at kontosikringskendelsen udstedes og fuldbyrdes hurtigt og uden forsinkelse, bør denne forordning fastsætte frister for, hvornår de forskellige trin i proceduren skal være afsluttet. Retter eller myndigheder, der er involveret i proceduren, bør kun kunne fravige disse frister under ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i sager, der er juridisk eller faktisk komplekse.«

4 Denne forordnings artikel 1 fastsætter:

»1. Ved denne forordning indføres en EU-procedure, der gør det muligt for kreditor at opnå en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender (»kontosikringskendelse« eller »kendelse«), som forhindrer, at den efterfølgende fuldbyrdelse af kreditors krav skades ved, at der op til det i kendelsen fastsatte beløb overføres eller hæves midler, som besiddes af eller på vegne af debitor på en bankkonto i en medlemsstat.

2. Kontosikringskendelsen er et alternativ for kreditor til de sikrende retsmidler i den nationale lovgivning.«

5 I henhold til nævnte forordnings artikel 4, nr. 8)-10), forstås ved:

»8) »retsafgørelse«: enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan afgørelsen betegnes, herunder en afgørelse om fastsættelse af sagsomkostninger truffet af en embedsmand ved retten

9) »retsforlig«: et forlig, der er blevet godkendt af en ret i en medlemsstat, eller som er indgået for en ret i en medlemsstat under retssagen

10) »officielt bekræftet dokument«: et dokument, der er udfærdiget i overensstemmelse med formkravene eller er registreret som et officielt bekræftet dokument i en medlemsstat,

a) hvis underskrift og indhold er blevet officielt bekræftet, og

b) som er udfærdiget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil«.

6 Følgende fremgår af samme forordnings artikel 5 med overskriften »Adgang til proceduren«, som er indeholdt i forordningens kapitel 2, der har overskriften »Procedure for opnåelse af en kontosikringskendelse«:

»En kontosikringskendelse er til rådighed for kreditor i følgende situationer:

a) inden kreditor i en medlemsstat anlægger hovedsagen mod debitor, eller på et hvilket som helst tidspunkt under retssagen frem til retsafgørelsen eller godkendelsen eller indgåelsen af et retsforlig

b) efter at kreditor i en medlemsstat har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, der kræver, at debitor betaler kreditors krav.«

7 Artikel 6 i forordning nr. 655/2014 med overskriften »Kompetence« fastsætter i stk. 1 og 4:

»1. Hvis kreditor endnu ikke har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, ligger kompetencen til at udstede en kontosikringskendelse hos retterne i den medlemsstat, som har kompetence til at påkende sagens realitet i overensstemmelse med de relevante, gældende kompetenceregler.

[...]

4. Hvis kreditor har opnået et officielt bekræftet dokument, ligger kompetencen til at udstede en kontosikringskendelse for det krav, der er fastsat i det dokument, hos de retter, der er udpeget med henblik herpå i den medlemsstat, hvor dokumentet blev udfærdiget.«

8 Forordningens artikel 7 er affattet som følger:

»1. Retten udsteder en kontosikringskendelse, når kreditor har forelagt tilstrækkelig dokumentation til, at retten kan fastslå, at der er akut behov for en beskyttelsesforanstaltning i form af en kontosikringskendelse, fordi der er reel risiko for, at den efterfølgende fuldbyrdelse af kreditors krav mod debitor uden en sådan foranstaltning vil blive umulig eller væsentligt vanskeligere.

2. Hvis kreditor i en medlemsstat endnu ikke har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, der forpligter debitor til at indfri kreditors krav, forelægger kreditor også tilstrækkelig dokumentation til, at retten kan fastslå, at kreditor sandsynligvis vil få medhold i realiteten i sit krav mod debitor.«

9 Nævnte forordnings artikel 8, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Anmodninger om en kontosikringskendelse indgives ved anvendelse af den formular, der er udarbejdet efter rådgivningsproceduren i artikel 52, stk. 2.«

10 Samme forordnings artikel 14, stk. 1, fastsætter:

»Hvis kreditor i en medlemsstat har opnået en eksigibel dom eller et eksigibelt retsforlig eller officielt bekræftet dokument, der forpligter debitor til at indfri kreditors krav, og han har grund til at tro, at debitor har en eller flere konti i en bank i en bestemt medlemsstat, men hverken kender navn og/eller adresse på banken eller IBAN, BIC eller et andet banknummer, hvorved banken kan identificeres, kan han anmode den ret, som anmodningen om kontosikringskendelse er indgivet til, om at anmode oplysningsmyndigheden i fuldbyrdelsesmedlemsstaten om at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne identificere banken eller bankerne og debtors konto eller konti.

Uanset første afsnit kan kreditor indgive den i første afsnit omhandlede anmodning, hvis den retsafgørelse eller det retsforlig eller officielt bekræftede dokument, som kreditor har opnået, endnu ikke er eksigibel(t), og hvis det under hensyntagen til de relevante omstændigheder er et betragteligt beløb, der skal sikres, og hvis kreditor har forelagt tilstrækkelig dokumentation til at overbevise retten om, at der er akut behov for kontooplysninger, fordi der er risiko for, at den efterfølgende fuldbyrdelse af kreditors krav mod debitor sandsynligvis vil blive bragt i fare uden de pågældende oplysninger, og at det derfor kan føre til en betydelig forværring af kreditors økonomiske situation.«

11 Artikel 18 i forordning nr. 655/2014 vedrører tidsfrister for afgørelse om en anmodning om en kontosikringskendelse. Det bestemmes i denne artikels stk. 1 og 2:

»1. Hvis kreditor endnu ikke har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, træffer retten afgørelse senest ti arbejdsdage efter, at kreditor indgav eller i givet fald kompletterede sin anmodning.

2. Hvis kreditor allerede har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, træffer retten afgørelse senest fem arbejdsdage efter, at kreditor indgav eller i givet fald kompletterede sin anmodning.«

12 Denne forordnings artikel 45 fastsætter, at »[h]vis det under ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt for retten eller den involverede myndighed at overholde de tidsrammer, der er fastsat i [...] artikel 18, [...] tager retten eller myndigheden snarest muligt de skridt, der kræves i nævnte bestemmelser«.

Bulgarsk ret

- 13 Artikel 47 i grazhdanski protsesualen kodeks (den civile retsplejelov) i den affattelse, der finder anvendelse på hovedsagen (herefter »GPK«), som har overskriften »forkyndelse ved anbringelse af en meddelelse«, fastsætter i stk. 1, at »[h]vis den person, der skal ske forkyndelse for, ikke inden for en måned kan træffes på den adresse, der er anført i sagsakterne, og det ikke er muligt at finde en person, som accepterer at modtage forkyndelsen, hæfter stævningsmanden en meddelelse på den pågældende persons dør eller postkasse eller, hvis stævningsmanden ikke har adgang hertil, på bygningens hoveddør eller et synligt sted i nærheden. Hvis stævningsmanden har adgang til postkassen, lægger denne også en meddelelse heri. Det konstateres, at der ikke var mulighed for at nå den person, der skal ske forkyndelse for, på den i sagens akter angivne adresse, hvis mindst tre besøg på denne adresse med mindst en uges interval var forgæves, idet mindst et af besøgene skal have fundet sted på en arbejdsfri dag. Denne bestemmelse gælder ikke, såfremt stævningsmanden fra ejendommens administrator eller den pågældende kommunes borgmester eller på anden måde er blevet informeret om, at den person, der skal ske forkyndelse for, ikke bor på denne adresse, og har attesteret dette i meddelelsen med oplysning om informationskilden«.
- 14 GPK's artikel 410 med overskriften »anmodning om en kendelse om betalingspåbud«, som er indeholdt i GPK's kapitel 37, der vedrører betalingspåbudsproceduren, er affattet således:
- »(1) Rekvirenten kan anmode om udstedelse af et betalingspåbud:
1. vedrørende pengekrav eller krav på fungible goder, når kredsdomstolen har kompetence i sagen
 2. vedrørende udlevering af en rørlig ting, som skyldner har modtaget med tilbageleveringspligt, som er behæftet med pant, eller som er blevet udleveret til skyldner med pligt til at overdrage ejendomsretten, når kredsdomstolen har kompetence i sagen.
- (2) Anmodningen skal indeholde en begæring om et fuldbyrdelsesgrundlag og opfylde betingelserne i artikel 127, stk. 1 og 3, og artikel 128, nr. 1 og 2. Endvidere skal anmodningen indeholde bankkontooplysninger eller angivelse af en anden betalingsform.«
- 15 GPK's artikel 414 har følgende ordlyd:
- »(1) Skyldner kan gøre skriftlig indsigelse mod betalingspåbuddet eller dele af det. Det er ikke nødvendigt at begrunde indsigelsen undtagen i de i artikel 414a nævnte tilfælde.
- (2) Indsigelse skal fremsættes inden for en frist på to uger efter forkyndelsen af betalingspåbuddet. Fristen kan ikke forlænges.«
- 16 GPK's artikel 415, stk. 1 og 5, bestemmer følgende:
- »(1) Retten gør i følgende tilfælde rekvirenten opmærksom på muligheden for at anlægge sag:
1. hvis der er gjort indsigelse inden for fristen
 2. hvis betalingspåbuddet er forkyndt for skyldner i henhold til artikel 47, stk. 5
 3. hvis retten har afvist at udstede en kendelse om betalingspåbud.
- [...]

(5) Såfremt rekvirenten ikke fremlægger dokumentation for sagens anlæggelse inden for fristen, ophæver retten helt eller delvist kendelsen om betalingspåbuddet og det i henhold til artikel 418 udstedte fuldbyrdelsesgrundlag.«

17 GPK's artikel 416 vedrører betalingspåbuddets retskraft og fastsætter, at »[s]åfremt indsigelsen ikke fremsættes inden for fristen, eller den trækkes tilbage, eller den dom, hvormed kravet fastslås, bliver retskraftig, bliver betalingspåbuddet retskraftigt. På grundlag af kendelsen om betalingspåbud giver retten en fuldbyrdelsespåtegning, som anføres på betalingspåbuddet«.

18 GPK's artikel 618a, som omhandler udstedelse af en europæisk kontosikringskendelse i henhold til forordning nr. 655/2014, har følgende ordlyd:

»(1) Der kan fremsættes anmodning om en europæisk kontosikringskendelse, før der anlægges sag ved den ret i første instans, som har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende realiteten.

(2) Der kan fremsættes anmodning om en europæisk kontosikringskendelse, efter at den kompetente ret i første instans har udfærdiget et officielt bekræftet dokument som omhandlet i artikel 4, nr. 10), i [forordning nr. 655/2014].

(3) Rekvirenten kan på ethvert tidspunkt under sagens behandling ved retten, og indtil den er afsluttet, anmode om, at den ret, der behandler sagen, udsteder en europæisk kontosikringskendelse. Såfremt anmodningen om udstedelse af en europæisk kontosikringskendelse fremsættes i forbindelse med en kassations sag, udstedes kendelsen af appelretten.

(4) Der kan fremsættes anmodning om en europæisk kontosikringskendelse, efter at den ret i første instans, som har behandlet sagens realitet, har truffet en afgørelse, eller efter godkendelsen af et retsforlig.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

19 Sagsøgeren i hovedsagen har til den forelæggende ret, dvs. 155. afdeling, sektion III i Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien), indgivet en anmodning om udstedelse af betalingspåbud i henhold til GPK's artikel 410 med krav om, at debitorerne in solidum tilpligtes at betale ham et beløb svarende til den skyldige udbetaling i henhold til et kontraktudkast af 20. oktober 2017 og et tillæg hertil med tillæg af lovpligtige renter at regne fra den 2. marts 2018, og indtil endelig betaling af det krævede beløb sker.

20 Den 5. april 2018 afsagde den forelæggende ret på grundlag af GPK's artikel 410 en kendelse om betalingspåbud. Forkyndelse fandt sted den 18. april 2018, hvorved genparter af nævnte kendelse blev sendt til debitorerne på deres respektive adresser i Sofia (Bulgarien), således som disse adresser var oplyst af sagsøgeren i hovedsagen, og som stemte overens med deres folkeregisteradresser.

21 Disse fremsendelser blev returneret til afsenderen, idet debitorerne ikke var at finde på de oplyste adresser. De reagerede i øvrigt heller ikke inden for fristen for forkyndelse foretaget i henhold til GPK's artikel 47, stk. 1, ved anbringelse af disse meddelelser på døren eller i deres postkasse. Det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende ret ikke har kunnet finde en anden adresse for debitorerne.

22 Ved kendelse af 2. august 2018, forkyndt den 3. august 2018, meddelte denne ret sagsøgeren i hovedsagen, at han kunne anlægge sag med henblik på at få fastslået sit krav mod debitorerne i henhold til GPK's artikel 415, stk. 1, nr. 2.

- 23 Samme dag som afsigelsen af denne kendelse anmodede sagsøgeren i hovedsagen på grundlag af GPK's artikel 618a og artikel 8 i forordning nr. 655/2014 den forelæggende ret om at udstede en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, som debitorerne har stående i Sverige, med den begrundelse, at de havde forladt Bulgarien og på det pågældende tidspunkt havde taget ophold i Sverige.
- 24 Ved kendelse af 2. august 2018 fremsendte den forelæggende ret denne nye anmodning og bilag hertil til retsformanden for sektion II for civile sager i Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia) med henblik på indledning af en særskilt procedure og udpegelse af dommer. Sidstnævnte ret hjemviste imidlertid sagen til afgørelse ved den forelæggende ret med den begrundelse, at betalingspåbudskendelsen af 5. april 2018, afsagt på grundlag af GPK's artikel 410, udgjorde et »officielt bekræftet dokument« som omhandlet i artikel 4, nr. 10), i forordning nr. 655/2014, og at det var ufornuddent at indlede særskilt procedure.
- 25 Den forelæggende ret er ikke enig heri. Den er af den opfattelse, at en kendelse i henhold til GPK's artikel 410 ikke er umiddelbart eksigibel, idet der i medfør af GPK's artikel 414 kan gøres indsigelse mod den. En sådan kendelse kan følgelig ikke udgøre et »officielt bekræftet dokument« som omhandlet i artikel 4, nr. 10), i forordning nr. 655/2014. Denne manglende umiddelbare eksigibilitet følger ligeledes af GPK's artikel 415, stk. 5, hvorefter kreditor skal godtgøre at have indledt sag inden for den fastsatte frist, da kreditor ellers risikerer, at kendelsen ophæves. I den foreliggende sag foreligger der derfor ikke en eksigibel kendelse, som udgør et officielt bekræftet dokument, og på grundlag af hvilket den forelæggende ret i forbindelse med sagen om betalingspåbud kan udstede en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender på grundlag af GPK's artikel 618a, stk. 2. En sådan kendelse kan kun udstedes under en særskilt procedure vedrørende sagens realitet i henhold til GPK's artikel 618a, stk. 3.
- 26 Den forelæggende ret har i øvrigt anført, at i forbindelse med sagen om betalingspåbud i henhold til GPK's artikel 410 er den ret, som behandler en sådan sag, ikke bundet af nogen anden frist end den, der er fastsat i national ret for afsigelse af kendelse om betalingspåbud, og denne frist er suspenderet i retsferier. Artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 655/2014 fastsætter derimod en frist, inden for hvilken retten skal træffe afgørelse om anmodningen om udstedelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender. Den forelæggende ret har rejst spørgsmålet om, hvorvidt denne frist har forrang for bestemmelserne i national ret, således at den skal træffe afgørelse inden for fristen i denne forordnings artikel 18, stk. 1, selv om denne frist udløber under retsferien.
- 27 På denne baggrund har Sofiyski rayonen sad (kredsdomstolen i Sofia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er et endnu ikke retskraftigt betalingspåbud vedrørende et pengekrav som omhandlet i [GPK's] artikel 410 [...] et officielt bekræftet dokument som omhandlet i artikel 4, nr. 10), i [forordning nr. 655/2014]?
 - 2) Såfremt betalingspåbuddet i henhold til GPK's artikel 410 ikke er et officielt bekræftet dokument, skal der da efter anmodning uden for proceduren i henhold til GPK's artikel 410 indledes en særskilt procedure i henhold til [GPK's artikel 410, jf.] artikel 5, litra a), i [forordning nr. 655/2014]?
 - 3) Såfremt betalingspåbuddet i henhold til GPK's artikel 410 er et officielt bekræftet dokument, er retten da forpligtet til at træffe afgørelse inden for fristen i henhold til artikel 18, stk. 1, i [forordning nr. 655/2014], når en national bestemmelse fastsætter, at fristerne udsættes i retsferier?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

- 28 Det skal bemærkes, at det som led i det samarbejde mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, som den forelægges (dom af 26.9.2019, UTEP 2006., C-600/18, EU:C:2019:784, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis). Det påhviler nemlig Domstolen at fortolke alle de bestemmelser i EU-retten, som de nationale retter skal anvende for at træffe afgørelse i de for dem verserende tvister, også selv om disse bestemmelser ikke udtrykkeligt er omtalt i de præjudicielle spørgsmål, der forelægges Domstolen.
- 29 Selv om de forelagte spørgsmål formelt hovedsageligt vedrører fortolkningen af artikel 4, nr. 10), artikel 5, litra a), og artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 655/2014, er en sådan omstændighed følgelig ikke til hinder for, at Domstolen giver alle de momenter angående fortolkningen af EU-retten, som kan være til nytte ved afgørelsen af hovedsagen. Det tilkommer herved Domstolen ud fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, og navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til sagens genstand er nødvendigt at fortolke (jf. analogt dom af 4.9.2014, *eco cosmetics* og *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 og C-120/13, EU:C:2014:2144, præmis 33, og af 26.9.2019, UTEP 2006., C-600/18, EU:C:2019:784, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

Det første spørgsmål

- 30 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 10), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at et betalingspåbud som det i hovedsagen omhandlede, der ikke kan tvangsfuldbyrdes, er omfattet af begrebet »officielt bekræftet dokument« i denne bestemmelses forstand.
- 31 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af artikel 1 i forordning nr. 655/2014, at der ved denne forordning indføres en EU-procedure, der gør det muligt for kreditor at opnå en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, som et alternativ til de sikrende retsmidler i den nationale lovgivning, der forhindrer, at den efterfølgende fuldbyrdelse af kreditors krav skades, ved at der op til det i kendelsen fastsatte beløb overføres eller hæves midler, som besiddes af eller på vegne af debitor på en bankkonto i en medlemsstat.
- 32 Som det fremgår af femte betragtning til forordning nr. 655/2014, sikrer denne forordning gennemførelsen af et bindende og umiddelbart gældende sæt bestemmelser, der indfører en ensartet europæisk procedure for sikring af bankindeståender i grænseoverskridende tilfælde, som gør det muligt effektivt og hurtigt at sikre midler på bankkonti.
- 33 For at lette den praktiske anvendelse af nævnte forordning er der ved forordningen indført en standardformular for anmodning om en kendelse, som findes i bilag I til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1823 af 10. oktober 2016 om udarbejdelse af de formularer, der er omhandlet i forordning nr. 655/2014 (EUT 2016, L 283, s. 1), som kreditor skal anvende i henhold til artikel 8 i forordning nr. 655/2014.
- 34 I henhold til artikel 5 i forordning nr. 655/2014 kan kreditor for det første indgive anmodning om en sådan kontosikringskendelse inden anlæggelsen af hovedsagen i en medlemsstat mod debitor eller på et hvilket som helst tidspunkt under retssagen frem til retsafgørelsen eller godkendelsen eller

indgåelsen af et retsforlig. For det andet kan kreditor indgive en sådan anmodning efter i en medlemsstat at have opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, der kræver, at debitor betaler kreditors krav.

- 35 Det fremgår af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 655/2014, at hvis kreditor endnu ikke har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, ligger kompetencen til at udstede en kontosikringskendelse hos retterne i den medlemsstat, som har kompetence til at påkende sagens realitet i overensstemmelse med de relevante, gældende kompetenceregler. Denne artikels stk. 3 og 4 omhandler de tilfælde, hvor kreditor allerede har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument. For det første følger det af denne forordnings artikel 6, stk. 3, at kompetencen til at udstede en sådan kontosikringskendelse for det krav, der er omhandlet i retsafgørelsen eller retsforliget, ligger hos retterne i den medlemsstat, der har truffet retsafgørelsen, eller hvor retsforliget er godkendt eller indgået. For det andet, hvis kreditor har opnået et officielt bekræftet dokument, ligger kompetencen til at udstede en kontosikringskendelse for det krav, der er omhandlet i retsafgørelsen eller retsforliget, i henhold til nævnte forordnings artikel 6, stk. 4, hos retterne i den medlemsstat, der har truffet retsafgørelsen, eller hvor retsforliget er godkendt eller indgået. Denne sontring er opretholdt i afsnit 5, som har overskriften »Kompetence«, i formularen i bilag I til gennemførelsesforordning 2016/1823.
- 36 Det fremgår af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at den forelæggende ret nærmere bestemt er af den opfattelse, at det betalingspåbud, som den på grundlag af GPK's artikel 410 har udstedt i forbindelse med hovedsagen, ikke var eksigibelt på det tidspunkt, hvor sagsøgeren i hovedsagen indgav sin anmodning om en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender i medfør af artikel 8 i forordning nr. 655/2014. Det følger heraf, at den forelæggende ret ikke har kompetence til at afsige en sådan kendelse.
- 37 For at afgøre, om den ret, som på grundlag af national ret har udstedt et betalingspåbud, ligeledes har kompetence til at udstede en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, skal det undersøges, om den »retsafgørelse«, det »retsforlig« eller det »officielt bekræfte[de] dokument«, som kreditor har opnået i den udstedende medlemsstat, skal være eksigibel(t) som omhandlet i forordning nr. 655/2014.
- 38 Det bemærkes i denne henseende, at det i henhold til Domstolens faste praksis følger af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som efter sin ordlyd ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal søges under hensyntagen til ikke alene bestemmelsens kontekst, men ligeledes til det med den pågældende lovgivning forfulgte mål (dom af 23.5.2019, WB, C-658/17, EU:C:2019:444, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 Artikel 4, nr. 8)-10), i forordning nr. 655/2014, der henholdsvis definerer begreberne »retsafgørelse«, »retsforlig« og »officielt bekræftet dokument«, angiver ikke udtrykkeligt, at den pågældende retsakt skal være eksigibel. Det må derfor fastslås, at en ordlydsfortolkning af denne bestemmelse ikke i sig selv gør det muligt at afgøre, om begrebet »officielt bekræftet dokument« i nævnte forordnings forstand forudsætter, at den pågældende retsakt er eksigibel.
- 40 Hvad angår gennemgangen af den sammenhæng, hvori nævnte bestemmelse indgår, tager artikel 7 i forordning nr. 655/2014, sammenholdt med 14. betragtning hertil, sigte på at sikre en passende balance mellem kreditors og debtors interesser, for så vidt som den fastsætter forskellige betingelser for udstedelsen af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, alt efter om kreditor allerede har opnået et retsgrundlag eller ej, der forpligter debitor til at indfri kreditors krav i den udstedende medlemsstat. Navnlig skal kreditor i det første tilfælde kun godtgøre, at der er et akut behov for foranstaltningen på grund af en overhængende fare, mens kreditor i det andet tilfælde ligeledes skal overbevise retten om *fumus boni juris*.

- 41 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 68 og 69 i forslaget til afgørelse, vil en fortolkning af artikel 4, nr. 8)-10), i forordning nr. 655/2014, hvorefter det retsgrundlag, som kreditor opnår, og som ikke er eksigibelt i den udstedende medlemsstat, udgør en »retsafgørelse«, et »retsforlig« eller et »officielt bekræftet dokument« i denne bestemmelses forstand, kunne være i strid med den balance, som er nævnt i ovennævnte præmis i nærværende dom.
- 42 Dette understøttes i øvrigt af ordlyden af artikel 14, stk. 1, i fortolkning nr. 655/2014, sammenholdt med 20. betragtning hertil, hvorefter anmodningen om indhentelse af debitores bankkontooplysninger bl.a. kan indgives, når der foreligger et fuldbyrdelsesgrundlag. En sådan anmodning kan undtagelsesvis, og kun såfremt visse strengere betingelser er opfyldt, støttes på et ikke eksigibelt grundlag.
- 43 Forarbejderne til forordning nr. 655/2014 bekræfter ligeledes en sådan fortolkning. Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsindrivelse på det civil- og handelsretlige område (KOM(2011) 445 endelig) sondrede mellem på den ene side det tilfælde, hvor kreditor allerede har opnået en retsafgørelse, et retsforlig eller et officielt bekræftet dokument, som er eksigibelt i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, og på den anden side det tilfælde, hvor kreditor endnu ikke har indledt hovedsagen, eller hvor kreditor har opnået et retsgrundlag mod sagsøgte i den udstedende medlemsstat, men som endnu ikke er blevet erklæret for eksigibelt i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.
- 44 EU-lovgiver gik imidlertid væk fra denne sondring mellem eksigibiliteten af retsgrundlag i den udstedende medlemsstat og i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, og de betingelser for udstedelse af en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender, der havde været påtænkt for det tilfælde, hvor kreditor allerede har opnået et fuldbyrdelsesgrundlag i den udstedende medlemsstat, blev overført fra dette tilfælde til det, hvor kreditor har opnået et retsgrundlag, der forpligter debitor til at indfri kravet. Det fremgår således af gennemgangen af forarbejderne til forordning nr. 655/2014, at for at kunne anses for en »retsafgørelse«, et »retsforlig« eller et »officielt bekræftet dokument« i nævnte forordnings forstand skal dette retsgrundlag være eksigibelt i den udstedende medlemsstat.
- 45 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 4, nr. 10), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at et betalingspåbud som det i hovedsagen omhandlede, der ikke er eksigibelt, ikke er omfattet af begrebet »officielt bekræftet dokument« i denne bestemmelses forstand.

Det andet spørgsmål

- 46 Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5, litra a), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at en verserende sag om betalingspåbud som den i hovedsagen omhandlede kan kvalificeres som »hovedsagen« i denne bestemmelses forstand.
- 47 Det fremgår af 13. betragtning til denne forordning, at begrebet hovedsag bør omfatte enhver sag, der har til formål at opnå et fuldbyrdelsesgrundlag for det underliggende krav, og vil eksempelvis omfatte hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav. I forordning nr. 655/2014 gives dette begreb således en bred betydning.
- 48 Idet debitorerne i den foreliggende sag ikke befandt sig på den oplyste adresse i Bulgarien, og idet de ikke reagerede på anbringelsen af meddelelserne inden for den frist på to uger, som er fastsat i GPK's artikel 414, meddelte retten sagsøgeren i hovedsagen, at han kunne anlægge sag for at forfølge sit krav på grundlag af GPK's artikel 415, stk. 1, nr. 2.

- 49 Ifølge GPK's artikel 415, stk. 5, skal retten endvidere helt eller delvist, når rekvirenten ikke har fremlagt dokumentation for sagens anlæggelse inden for den fastsatte frist, ophæve kendelsen om betalingspåbud. Det fremgår imidlertid ikke – under forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse – af forelæggelsesafgørelsen, at sagen er blevet udsat eller hævet.
- 50 Det følger heraf, under forbehold af den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, at den sag om betalingspåbud, som sagsøgeren i hovedsagen har indledt ved denne ret, skal anses for en hovedsag, der verserer for denne ret som omhandlet i artikel 5, litra a), i forordning nr. 655/2014.
- 51 I den foreliggende sag bør det således ikke være nødvendigt, at sagsøgeren i hovedsagen indleder en særskilt sag, som er forskellig fra den i henhold til GPK's artikel 410 indledte sag.
- 52 Henset til det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 5, litra a), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at en verserende sag om betalingspåbud som den i hovedsagen omhandlede kan kvalificeres som »hovedsagen« i denne bestemmelses forstand.

Det tredje spørgsmål

- 53 Med sit tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 45 i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at retsferier er omfattet af begrebet »ekstraordinære omstændigheder« i denne bestemmelses forstand.
- 54 Hvad angår den forelæggende rets spørgsmål om overholdelse af fristen i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 655/2014, fastsætter denne bestemmelse, at den kompetente ret træffer afgørelse senest ti arbejdsdage efter, at kreditor indgav eller i givet fald kompletterede sin anmodning.
- 55 Det fremgår imidlertid af 37. betragtning til denne forordning, at disse frister er fastsat, for at den europæiske kendelse til sikring af bankindeståender udstedes og fuldbyrdes uden ophold. Nævnte forordnings artikel 45 fastsætter ikke desto mindre en mulighed for at fravige nævnte frister, når ekstraordinære omstændigheder begrundet det, f.eks. i sager, der er juridisk eller faktisk komplekse, således som det er anført i 37. betragtning til samme forordning. I denne henseende kan retsferier ikke kvalificeres som »ekstraordinære omstændigheder« i denne bestemmelses forstand.
- 56 Det følger af ovenstående betragtninger, at artikel 45 i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at retsferier ikke er omfattet af begrebet »ekstraordinære omstændigheder« i denne bestemmelses forstand.

Sagsomkostninger

- 57 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 4, nr. 10), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil-**

og handelsretlige område skal fortolkes således, at et betalingspåbud som det i hovedsagen omhandlede, der ikke er eksigibelt, ikke er omfattet af begrebet »officielt bekræftet dokument« i denne bestemmelses forstand.

- 2) Artikel 5, litra a), i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at en verserende sag om betalingspåbud som den i hovedsagen omhandlede kan kvalificeres som »hovedsagen« i denne bestemmelses forstand.**
- 3) Artikel 45 i forordning nr. 655/2014 skal fortolkes således, at retsferier ikke er omfattet af begrebet »ekstraordinære omstændigheder« i denne bestemmelses forstand.**

Underskrifter